

Vänstervrid politiken

DET ÄR DEBATTERNAS VECKA i politiken.

Den tyngsta debatten, mellan partiledarna i *SVT*, gav oss en fingervisning om den kommande valrörelsen. Man hade kunnat förvänta sig en självsäker oppositionsledare, som styrkt av den kraftiga opinionsframgången, satte tonen för debatten. Men i stället möttes vi av en lågmäld, närmast vädjande och blodfattig Mona Sahlin. Vilket lämnade ett stort utrymme åt nyfunna vännen Maria Wetterstrand, som utstrålade både jävlar anamma och politisk tyngd. Hon imponerar i debatten på ett sätt vi inte sett sedan Schymans glansdagar. Lars Ohly då? Jo, visst var han både pigg och taggad, styrkt av det erkännande vänsterpartiet fått av tunga företrädare för fackföreningsrörelse och socialdemokrati den senaste tiden.

OPPOSITIONSPARTIERNAS STADIGA framgångar i opinionsmätningarna bör framför allt förklaras med att de som röstat fram Reinfeldt blivit allt mer besvikna på hans högerpolitik i ny förpackning. Den hårda arbetsmarknadspolitikerna där låglönesektorn ska växa, fackföreningarna försvagas och trygghetssystemen försämras har inte riktigt gått hem. Och ännu mindre nu när vi går in i lågkonjunkturen med full fart.

Förutsättningarna för oppositionen är med andra ord lysande. Nu finns chansen att föra den politiska debatten åt vänster.

I det läget visar Sahlin, sorgligt nog, att hon inte är intresserad av sin vänsterflank. Hon vänder Ohly ryggen, flirtar oförblommerat med mittenpartiet mp för att ta ytterligare steg åt höger.

I *SVT*'s debatt sade Sahlin att ett viktigt skäl till att hon vill samarbeta med mp är partiets klimat-

politik – ett samarbetsområde som v knappast motsatt sig.

Avgörande för partiets val av samarbetspartner är snarare den ekonomiska politiken. För där finns en tydlig skiljelinje mellan s och v. Debatten har fokuserats på att v är det enda parti som ifrågasätter vikten av att låsa fast politiken under ett givet utgiftstak – en modell som formulerades av Göran Persson under en mycket speciell period av budgetsanering under 1990-talet. Men skiljelinjen är större än så. Den handlar till stor del om synen på arbetsmarknads- och sysselsättningspolitik. Socialdemokraterna gör visserligen hätska utspel mot regeringen, men har själva lagt grunden för nedrustningen av trygghetssystemen. Och vänsterpartiet har konkreta förslag på att bygga ut den offentliga sektorn – som socialdemokraterna är så stolta över att de bantade ner.

KANSKE SKA VI som analyserar partipolitiken från vänster närmast vara tacksamma över att Sahlin gör ett blekt intryck. Visserligen gynnar det Reinfeldt, men sannolikt också de mindre oppositionspartierna.

Den ekonomiska krisen innebär en chans att återta mark från kapitalet till politiken, för att ställa om till ett rättvist och hållbart samhälle. Men de som vandrar åt höger har inte sådana ambitioner. Trots detta vill v uttryckligen ha ministerposter i en kommande rödgrön regering, senast uttryckt av Ohly på *Aftonbladets* debattsida i tisdags (14 okt). Men frågan är om det vore så klokt, om de nu får chansen, eftersom det innebär ett åtagande att samregera med två partier som så tydligt drar åt höger.